

Ancoră de timp

MarianP

Ancoră de timp

De-aș fi ancoră de timp
M-aș cufunda până la minutul
Începutului de anotimp
Când iarna își cernea sărutul.
Și aș defrișa din copacul amintirilor
Printre frunzele, iată, inervate
De atingerea levitației, a plutirilor,
Clipa când mi-ai adunat privirile răsfirate.
Și mi-ai dat sens invers tuturor pornirilor,
Destinații întoarse din înaltul unui nicăieri
Ajungând la punctul zero al boltirilor
Clipelor fastuoase ce chemau primăveri...
Acolo aș vrea să te țin de umeri
Și prin fire de păr să te strig
Din tainicul „de profundis” să-numeri
Bătăile de inimi, să te-adăpostesc de frig...
Atunci aș vrea să extaziez chemarea
Numelui tău și să îi simt fiecare literă. De dor
Atinsă, de apăsare voalată ca marea,
Catifelând eterna așteptare, cu formă de nor...
Acolo și atunci voi ști preacucernic să prefac
Din rămurele de vise ce își dăruiesc muguri
Armonie de îmbrățișări și noaptea să tac.
Iar la ceas încremenit să înalț ruguri
La cerul sidefat cu o pensulă a revărsării
Mixturii sufletelor noastre abandonate
În ele însele și unul în celălalt. Dând uitării
Rătăcitoarele călătorii înnegurate...
De-aș fi ancora unui sens numit iubire
Aș căuta adâncul în valuri de timp...
...am acosta pe nemărginire, și,
Ți-aș încredința inima, la început de anotimp...

Marian Puscasiu